

er der i hvert Fald for Tiden ingen Anledning til at give en udtrykkelig Bestemmelse i denne Retning.

2 d e t S t y k k e. Den her givne Regel skønnes at være en praktisk set nødvendig Konsekvens af Bestemmelsen i § 220, 3 om solidarisk Ansvar for de Skyldige med Hensyn til Personskade. Med Støtte i denne Bestemmelse vil nemlig den Skadelidende, der har fraskrevet sig Retten til Erstatning hos den ene af de Skyldige, kunne holde sig til den anden af de Skyldige for hele Erstatningen. Man har da Valget mellem enten 1. at lade denne bære den hele Erstatning uden Regresret til den anden eller 2. frakende Overenskomsten om Fritagelse for Ansvars Gyldighed. Den først nævnte af disse Muligheder er imidlertid uantagelig paa Grund af dens aabenbare Uretfærdighed, medens omvendt den anden Mulighed allerede i sig selv — o: bortset fra ethvert Spørgsmaal om den indbyrdes Regres mellem de skyldige — forekommer legislativt anbefalelsesværdig.

ad § 223.

I den gældende Sølovs § 223, 1ste Stk. foreslaas alene den Forandring — til Imødegaaelse af Udtrykket »dancer *serieux*» i Konvent. Art. 8 —, at Ordet »særlig« indskydes foran Fare. Det forekommer iøvrigt tvivlsomt, om Ændringen under Hensyn til Sprogbrugen i vor Lovgivning er nødvendig, men da Ændringen paa den anden Side er ubetænkelig, har man ikke villet undlade at foreslaa den indført sammen med de andre foreslaaede Ændringer i Søloven, hvorimod man ikke har fundet tilstrækkelig Anledning til at foreslaa en lignende Ændring indført i Straffelovens § 199 om den *almindelige* Pligt til at komme Personer i Livsfare til Hjælp. Indholdet af den sidstnævnte Lovbestemmelse skønnes saaledes i sin foreliggende Formulering at være fyldestgørende til Opfyldelsen af den ved Antagelsen af Art. 11 i Konvent. om *Bjergning* paadragne internationale Forpligtelse.

Bestemmelsen i den gældende Sølovs § 223, 2det Stk. maa udgaa som Følge af, at Konvent. Art. 6, 2 udtrykkelig afskaffer *enhver* legal Præsumption om Fejl for saa vidt angaar Ansvar for Skibssammenstød; jfr. herved ogsaa den udtrykkelige Udtalelse i Konvent. Art. 8 i Slutningen om *Rederens* Uansvarlighed for Overtrædelse af den her omhandlede Art.

ad § 223 a.

Denne Bestemmelse er indsat til Imødekommelse af Paabudet i Konvent. Art. 13 om Rækkevidden af Konventionens øvrige Regler om *Sammenstød*. Indholdet af Bestemmelsen, der fremtræder som ny i vor Sølov, gaar ud paa at overføre Reglerne om »Sammenstød mellem Skibe« paa ligeartede Tilfælde, i hvilke et typisk Skibssammenstød ikke har fundet Sted. Under Bestemmelsen indgaar dels 1: det Tilfælde, at et Skib ved sin Manøvreren bevirker Sammenstød mellem 2 andre Skibe, dels 2: det Tilfælde, at et Skib ved sin Manøvreren bringer et andet Skib paa Grund eller ind paa en Dæmning, Kaj eller anden Indretning eller paa et Isbjerg, et drivende Vrag eller sprænger dets Fortøjninger eller lignende. Derimod vil Erstatningen for Skade ved et Skibs isolerede »Sammenstød« af sidstnævnte Art, naar det altsaa ikke er foraarsaget ved et andet Skibs Manøvreren, vedblivende som hidtil være at fastsætte efter den almindelige Skadeserstatningsrets Medfør.

Det har været forbundet med særlige Vanskeligheder at indføre den her omhandlede Bestemmelse paa et passende Sted i Søloven. Da Bestemmelsen alene indeholder en Angivelse af, hvad der i Kapitel 8 skal forstaaes ved *Sammenstød*, bør den utvivlsomt følge efter de almindelige Forskrifter, som gives i §§ 220—223. Endvidere er Indholdet et saadant, at Bestemmelsen ikke passende kan indføjes i den nuværende § 223. I Enighed med de norske og svenske Delegerede har vi danske Delegerede derfor bestemt os til at foreslaa som den efter de forhaandenværende Omstændigheder lempeligste Udvej: at optage Bestemmelsen i en ny Paragraf med Benævnelsen § 223 a. Skulde denne Udvej støde paa Hindringer enten i Danmark eller i Sverige, hvor en saadan Paragraf-Betegnelse ikke hidtil har været anvendt i Lovgivningen, mener de Delegerede at maatte foreslaa, at de nuværende §§ 220—222 faar Nummerbetegnelse som §§ 219—222, hvorefter da som § 223 skulde følge den i Udkastet med § 223 a. betegnede Paragraf. For den svenske Sølovs Vedkommende formenes § 219 at kunne udgaa som overflødig, hvorimod den for dansk og norsk Rets Vedkommende maa anses for nødvendig, men efter sit Indhold ret passende at kunne indføres som et andet Stykke af § 223. Antagelsen af dette Forslag vilde ikke medføre nogen anden Ændring i Sølovens *øvrige* Indhold end en Forandring i Paragrafbetegnelsen i § 294, hvori der henvises til den nuværende § 223. Dette Forslag